

— „Сега ний, слава Богу, притежавами единъ жгълъ отъ черното море, съ време, може-би, и цѣло ще го имамъ.“

— Страна далечна, господарю, а освѣнтъ туй и трудно нѣщо е да са завладѣе туй море.

— „Отведнѣшъ не може, по-малко-помалко,“ отговорилъ господаря.

— Богъ знае, господарю, да ли ще бжде туй възможно, казали бояритѣ.

— „И да видиме че е възможно,“ казалъ Петъръ стоящецъ въ шатрата си, „азъ ще ви покажа.“

Той зелъ единия отъ четеритѣ угла на постланата черга въ шатрата, турилъ го на срѣдата, стѣпилъ на него и казалъ: „Видите, азъ стоѣ вече, владѣя тозъ жгълъ; послѣ, може би ще застанемъ и на втория жгълъ; тѣй както сми застали вече на първия.“ Той зелъ и втория жгълъ, овилъ го и го настѣпилъ както и първия. „Видите ли сега, въ нашитѣ рѣцѣ е и втория, а можемъ да са сдобиемъ и съ третия,“ и свилъ и третия жгълъ и го настѣпилъ както и първитѣ два! Ето тритѣ части отъ черното море въ нашитѣ рѣцѣ, и слѣдъ време, ако е Богу угодно, лесно можемъ да го завладѣемъ и цѣло.“

Въ днешнитѣ времена гледами, че предсказанието на Петра Великий са изпълнява.

Жалбата на селянина.

Господаря, като отивалъ въ 1700 год. изъ Москва въ Нарва, спрѣлъ са за отпочивание въ скромния домъ на единъ селянинъ, осемнадесетъ го-